

XIV

Jeg stod saaledes, at jeg kunde overse det hele — det vil dog ikke sige, at jeg kunde se Ansigterne paa alle, thi det er i Virkeligheden ikke muligt. I en stor Forsamling ser man egentlig forbaysende faa Ansigter, de dækkes af de forrest staaende eller siddende eller af enkelte Grupper. Men den naturalistiske Virkelighed er eet og Kunsten et andet. Igennem Kompositionens Anlæg og Finesser kan man naa at faa det i Virkeligheden umulige til at se aldeles virkelighedstro ud.

Dette kendte jeg fra Renæssancens Mesterværker, og da jeg syntes, at alle burde være med i dette historiske Mindesmærke over vor Tids Mænd, saa gik jeg i Gang med at overvinde Vanskelighederne.

Jeg konstruerede først Billedet rent matematisk i en perspektivisk Konstruktion, der skaffede Plads til alle. Dernæst komponerede jeg Figurkompositionen uden Portrætlighed i nogen enkelt, mere organiserede de store Masser, komponerede i harmoniske Linier, i Grupper af siddende og staaende Figurer. Det er langtfra gjort paa een Gang, det fordrer som alt andet Aandsarbejde en Udvikling.

Da jeg havde Kompositionen saa nogenlunde fastslaaet, konfererede jeg med det daværende Præsidium og Konseilspræsidenten om den personelle Placering. Og man gennemgik Listerne over Tingenes Medlemmer og krydsede af alle dem, som skulde indtage fremstaaende Pladser i Billedet. Det var 21 Mands-Udvalget for Grundloven, begge Finansudvalgs Medlemmer, Formænd for Tingene eller for Udvalg og en Del Medlemmer, hvis Stilling i Rigsdagen man i øvrigt ønskede at understrege.

Dette var i Hovedtrækkene, hvad jeg havde at rette mit Arbejde efter og var bundet til.

Selv om jeg derefter — som en Selvfølge — havde fuld kunstnerisk Frihed, saa er jeg, og har bestandig været, Rigsdagens Medlemmer taknemmelig for den Ro, de har ladet mig have til Arbejdet. Jeg kunde jo være blevet en plaget Mand angaaende Pladserne i Billedet, og det kunde have forstyrret mig meget i Arbejdet. Men jeg tænker, at de allerfleste har haft en rigtig Følelse af, at det Spørgsmaal ikke